Лиш дон Жуан дійшов до чорних вод Харона

І лепту за провіз дав злому жебраку,

Той, наче Антісфен похмурий, водне лоно
Розрізав веслами, гладінь од сліз гірку.

З обвислими грудьми, в прозорих покривалах

Сміялися жінки, аж трясся небозвід,

Ревли, мов жертви ті, що вже згоріти мали

І був той дикий рев холодний, наче лід.

І Сганарель радів — мав на борги надію.

І мовчки дон Луїс лиш палець простягнув —

Він тикав мертвякам усім на лиходія,

Зухвальця, що зганьбив старечу сивину.

Скорботилась худа, цнотлива ще Єльвіра,

І марила, щоб цей підступний чоловік

Подарував хоча би усмішку нещиру,

Які світили їй у той весняний вік.

А збройний командор серед страшного виру

Стояв біля керма, як вправний капітан...

Герой не бачив їх,— опершись на рапіру,

Щось думав про своє наш гордий дон Жуан.